

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **GOODMAN Group s.r.o.**, se sídlem Pod Krejčárkem 975/2, Praha 3, IČ: 247 49 362, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č.j. 35244/17/5100-41456-712211,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně, následně postoupenou Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č.j. 35244/17/5100-41456-712211 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno odvoláním žalobce napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 9 ze dne 20. 12. 2016, č.j. 8562318/16/2009-70461-108466 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že řízení o žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav pro podání žádosti o prominutí daně podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“), zastavil. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav zamítnuta.
- [2] Žalobce předně namítal, že žádost o navrácení lhůty v předešlý stav podal včas, neboť od posledního dne zmeškané lhůty neuplynul více než 1 rok. Dle žalobce se počátek běhu lhůty odvíjí od právní moci rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 25. 9. 2014, sp.zn. 98 C 16/2013-51 a Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2015, sp.zn. 53 Co 41/2015-96, které potvrdily platnost odstoupení žalobce od kupní smlouvy. Tyto rozsudky

nabyly právní moci dne 23. 2. 2016 a určily počátek běhu lhůty na den 24. 2. 2016. Dále žalobce uvedl, že důvod zmeškání lhůty pominul až dne 1. 11. 2016, kdy se s jistotou dozvěděl, že žalovaná v uvedených civilních věcech nepodala dovolání. Dne 2. 11. 2016 pak proto podal žádost o navrácení lhůty v předešlý stav a zároveň podal žádost o výmaz poznámky spornosti z katastru nemovitostí, které bylo v listopadu 2016 vyhověno. Konstatoval, že subjektivní lhůta dle ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), uplynula dne 16. 11. 2016, a objektivní jednorozhodnutí lhůta dle odst. 4 téhož ustanovení skončila dne 23. 2. 2017.

- [3] Žalobce dále namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul podání označené jako „Doplnění“, které mu bylo doručeno dne 12. 8. 2017, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Dle žalobce pak žalovaný nezohlednil ani jeho podání ze dne 2. 8. 2017 („Vyjádření daňového subjektu k právnímu názoru odvolacího orgánu – nesouhlas“), které nadto nebylo posouzeno ani dle jeho skutečného obsahu, neboť se jedná nejen o doplnění odvolání, ale rovněž o stížnost dle ustanovení § 261 daňového řádu. Žalovaný tak dle žalobce postupoval v rozporu s ustanovením § 111 odst. 2 daňového řádu a s ustanovením § 70 odst. 2 téhož zákona.
- [4] Žalobce dále vytýkal napadenému rozhodnutí obecnost a bezpředmětnost. Dle žalobce žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč čekání na právní moc uvedených rozsudků nepovažuje za závažný důvod. Rovněž se pak žalovaný nevypořádal se všemi navrženými důkazy, neumožnil mu je navrhnout ani doplnit. Dle žalobce dále žalovaný porušil základní zásady správy daní a nerespektoval na daný případ příslušné judikáty.
- [5] Žalobce dále namítal, že v jeho případě vyměřená daň ve výši 111.885 Kč, která je v dispozici správce daně, je nejpozději ode dne 2. 11. 2016 přeplatkem na dani, popř. bezdůvodným obohacením ve smyslu ustanovení § 2991 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jelikož plnění proběhlo k právnímu důvodu, který odpadl.
- [6] Žalobce s odkazem na ustanovení § 177 daňového řádu dále namítal, že je povinností žalovaného aplikovat zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), který stejně jako občanský zákoník označil za právní předpis vyšší právní síly, než je daňový řád. Žalovaný tak dle žalobce jednal v rozporu s ustanovením § 6 občanského zákoníku.
- [7] Žalobce dále namítal, že nebyl žalovaným poučen ohledně dispoziční zásady ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav.
- [8] Dále pak namítal, že vzhledem k tomu, že nebyl správcem daně vyzván k zaplacení správního poplatku, tak nemohlo být řízení zahájeno, natož pak zastaveno. Toto pochybení jde k tíži správci daně.
- [9] V dalším žalobním bodu uvedl, že v katastru nemovitostí byla zapsána poznámka spornosti, přičemž upozornil na to, že nikdy neuváděl, že by poznámka spornosti měla být žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav. Poznámka spornosti byla v katastru nemovitostí zapsána od 30. 1. 2013 do 30. 11. 2016. Žalobce dále namítal, že postoupení odvolání odvolacímu orgánu ve lhůtě 3 měsíců není přiměřené.
- [10] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitkám týkajícím se uplynutí lhůty uvedl k objektivní lhůtě, že daň z převodu nemovitostí je, resp. bylo možné v souladu s ustanovením § 259 odst. 1 daňového řádu prominout zcela nebo

částečně pouze za předpokladu, že zákon k tomu stanoví orgánu veřejné moci pravomoc. Zmocnění k prominutí daně z převodu nemovitostí do 31. 12. 2013 upravovalo ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. Uvedl, že v případě žalobce došlo ke vzniku právních účinků vkladu do katastru nemovitostí dne 2. 8. 2011, tříletá lhůta pro odstoupení od smlouvy a pro podání žádosti o prominutí daně tak uplynula dne 3. 8. 2014. Žalobce dne 1. 8. 2011 uzavřel s paní I. P. smlouvu o převodu vlastnictví bytové jednotky a podílu na nebytové jednotce a o převodu spoluvlastnického podílu na pozemku a budově, od které dne 20. 1. 2013 odstoupil, s čímž paní P. vyjádřila dne 25. 1. 2013 nesouhlas. Žalovaný uvedl, že odstoupení od smlouvy tak bylo učiněno ve vymezené tříleté lhůtě, žalobce však nepodal ve lhůtě žádost o prominutí daně. Běh objektivní lhůty dle žalovaného začal dne 4. 8. 2014 a skončil dne 4. 8. 2015, po tomto datu tak již nelze navrácení lhůty v předešlý stav povolit. Žádost žalobce tak byla podána pozdě, a bylo tak nutné dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu řízení o žádosti zastavit. Dále dodal, že na odstoupení od smlouvy a na podání žádosti o prominutí daně, neměla vliv právní moc uvedených civilních rozsudků, neboť tyto mají povahu deklaratorního rozhodnutí a neměly žádný vliv na účinnost odstoupení od smlouvy a na existenci vlastnického práva žalobce.

- [11] K subjektivní lhůtě žalovaný uvedl, že z podání žalobce je patrné, že důvod zmeškání spatřuje v čekání na právní moc uvedených rozsudků. Tato nastala dne 23. 2. 2016, subjektivní lhůta by tedy uplynula dne 9. 3. 2016. Podání žalobce posouzené jako žádost o navrácení lhůty v předešlý stav však bylo učiněno dne 2. 11. 2016. Skutečnost, že žalobce v průběhu řízení uvedl, že důvodem pro zmeškání bylo čekání na zjištění, že nebylo podáno dovolání, hodnotil žalovaný jako účelovou. Žalovaný tak shrnul, že žalobce podal svou žádost po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty stanovené daňovým řádem.
- [12] K žalobní námitce týkající se nezohlednění podání žalobce žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že dospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně, tak s ním žalobce seznámil a vyzval jej k uplatnění práva vyjádřit se k tomuto právnímu názoru. Žalovaný uznal, že v napadeném rozhodnutí nebylo podání žalobce ze dne 12. 8. 2017 zohledněno, avšak žalobce v něm neformuloval žádné nové relevantní námitky nad rámec těch, které uplatnil již v odvolání, nebo ve vyjádření ze dne 17. 7. 2017. Práva žalobce nemohla být dle žalovaného nijak zkrácena, neboť byly řádně vypořádány všechny jeho námitky. Dále upozornil na to, že podání žalobce ze dne 12. 8. 2017 nebylo koncipováno jako doplnění odvolání, ale jako doplnění vyjádření k seznámení s odlišným právním názorem odvolacího orgánu. Na toto vyjádření však byla žalobci poskytnuta lhůta 15 dnů, ve které však toto doplnění nebylo učiněno. Žalovaný dále uvedl, že ve svém rozhodnutí zohlednil podání žalobce ze dne 2. 8. 2017, přičemž zpochybnil, že by toto mělo být zároveň posouzeno jako stížnost, neboť to neodpovídá obsahu podání. Závěrem pak uvedl, že nebylo jeho povinností reagovat na každou jednotlivou větu, kterou žalobce uvedl ve svém odvolání.
- [13] K námitce týkající se neposuzování závažného důvodu žalovaný uvedl, že za situace, kdy byla žádost o navrácení lhůty v předešlý stav učiněna po zákonem stanovené lhůtě, nebylo důvodné v žalobou napadeném rozhodnutí posuzovat, zda čekání na právní moc rozsudků představuje závažný důvod či nikoliv.
- [14] K námitce ohledně přeplatku na dani, příp. bezdůvodného obohacení, žalovaný zdůraznil, že posouzení otázky, zda žalobci vznikla přeplatek či zda došlo k bezdůvodnému obohacení, není z hlediska rozhodování žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav relevantní. Bezdůvodné obohacení nadto ani nepřisluší žalovanému posuzovat. Ustanovení

o bezdůvodném obohacení z občanského zákoníku nejsou na danou věc aplikovatelná, protože žalobce a správce daně mezi sebou nemají soukromoprávní vztah.

- [15] K námitce ve věci aplikace o.s.ř. žalovaný uvedl, že se v daném případě nejednalo o daňovou exekuci, ustanovení § 177 daňového řádu tak nemohlo být aplikováno. o.s.ř. rovněž není předpisem vyšší právní síly.
- [16] K námitce ohledně absence poučení žalovaný uvedl, že základním omezením poučovací zásady je, že správce daně poskytuje přiměřené poučení v souvislosti se svým úkonem. V daném případě však učinil úkon žalobce.
- [17] K námitce týkající se nezaplacení správního poplatku žalovaný uvedl, že toto pochybení jde zcela k tíži správce daně, avšak na zahájení řízení zaplacení správního poplatku nemá žádný vliv (srov. ustanovení § 91 odst. 1 daňového řádu). K zahájení řízení došlo prvním podáním žalobce, tj. dne 2. 11. 2016, bez ohledu na to, zda byl žalobce k zaplacení správního poplatku vyzván, a bez ohledu na to, zda byl správní poplatek zaplacen.
- [18] K námitkám ohledně poznámky spornosti žalovaný uvedl, že tato je z hlediska rozhodování o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav irelevantní, a nemá vliv na včasnost podání žádosti. K vytýkanému tvrzení uvedl, že žalobce tvrdil, že poznámkou spornosti zápisu v katastru nemovitostí byla nahrazena jeho informační povinnost vůči správci daně. K námitce ohledně nepřiměřenosti lhůty k postoupení odvolání žalovaný uvedl, že lhůta 3 měsíců se mu jeví jako adekvátní, a to s ohledem na všechny nezbytné činnosti správce, jeho personální vytíženost, složitost případu a na ne zcela přehledné odvolání. Dle žalovaného tak nebyla porušena zásada rychlosti, ani vnitřní předpisy Ministerstva financí.
- [19] Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 7. 2020 žalobce zopakoval, že žalovaný nezohlednil všechna podání žalobce v průběhu odvolacího řízení a nedostatečně vypořádal všechny odvolací námitky žalobce. Žalovaný při ústním jednání odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě.
- [20] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [21] Žádostí ze dne 2. 11. 2016 požádal žalobce správce daně o navrácení lhůty pro rozhodnutí o stanovení daně v předešlý stav. Žalobce v žádosti uvedl, že dne 1. 8. 2011 uzavřel s I. P. smlouvu o převodu vlastnictví bytové jednotky a podílu na nebytové jednotce a o převodu spoluvlastnického podílu na pozemku a budově. Vzhledem k nezaplacení kupní ceny žalobce dne 20. 1. 2013 od kupní smlouvy odstoupil, s čímž kupující nesouhlasila. Žalobce proto podal žalobu na určení vlastnického práva k bytové jednotce. Uvedl, že rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 9 a Městského soudu v Praze nabyly právní moci dne 23. 2. 2016 s tím, že kupní smlouva byla včetně jejích účinků zrušena ex tunc. Žalobce následně odkázal na ustanovení § 148 odst. 4 písm. b) a c) daňového řádu.
- [22] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016 byla žádost žalobce zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správce daně uvedl, že z rozsudků civilních soudů vyplývá, že od kupní smlouvy bylo právoplatně odstoupeno doručením odstoupení kupující, a to nejpozději dnem 23. 1. 2013. Uvedl, že skutečností rozhodnou pro stanovení daňové povinnosti je pouze to, zda k převodu skutečně došlo. V případě předmětné smlouvy k němu došlo s účinností ke dni 2. 8. 2011. Konstatoval, že lhůta pro podání žádosti o prominutí daně uplynula dnem 2. 8. 2014; žádost žalobcem podána nebyla. I

v případě probíhajícího soudního sporu měl žalobce podat žádost v zákonem stanovené lhůtě a doložit účinné odstoupení od smlouvy a současně doložit, že byla podána žaloba na určení vlastnictví nemovitosti. V takovém případě by správce daně čekal na pravomocné rozhodnutí soudu a po právní moci rozsudku by rozhodl o prominutí daně.

- [23] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 24. 1. 2017 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [24] Odvolací orgán dospěl k závěru, že správce daně neměl o žádosti žalobce meritorně rozhodovat, nýbrž měl řízení v této věci zastavit podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. K tomuto závěru odvolací orgán dospěl proto, že v případě žalobce nebyla dodržena objektivní ani subjektivní lhůta pro podání předmětné žádosti. V souladu s ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu proto žalovaný seznámil žalobce se svým odlišným právním názorem a vyzval jej k uplatnění práva vyjádřit se (viz písemnost ze dne 17. 7. 2017, č.j. 31611/17/5100-41456-712211).
- [25] Žalobce se k odlišnému právnímu názoru odvolacího orgánu vyjádřil dne 2. 8. 2017 a dne 12. 8. 2017. V obou podáních žalobce uváděl obdobné argumenty jako v podané žalobě.
- [26] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 8. 2017 bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno.
- [27] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zopakoval průběh řízení, zrekapituloval námitky žalobce obsažené v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v jeho vyjádření ze dne 2. 8. 2017 a následně se obecně vyjádřil k institutu navrácení lhůty v předešlém. Dále pak vypořádal jednotlivé námitky žalobce. K námitkám ohledně stanovení počátku a konce lhůty pro podání žádosti o prominutí daně z převodu nemovitostí a s tím související stanovení počátku a konce lhůty pro podání žádosti o navrácení lhůty v předešlém stav žalovaný uvedl, že v případě žalobce došlo ke vzniku právních účinků vkladu dne 2. 8. 2011, běh tříleté lhůty pro odstoupení od smlouvy a podání žádosti o prominutí daně z nemovitostí začal dne 3. 8. 2011 a skončil dne 3. 8. 2014. S odkazem na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 uvedl, že odstoupení od smlouvy je jednostranný, adresný právní úkon, který se stává perfektním tím, že dojde do dispozice adresáta. Vzhledem k tomu, že kupující bylo odstoupení od smlouvy doručeno nejpozději dne 23. 1. 2013, lze konstatovat, že k tomuto dni došlo k odstoupení od smlouvy. Od data 3. 8. 2014 se dle žalovaného odvozuje objektivní lhůta pro podání žádosti o navrácení lhůty v předešlém stav, která činí 1 rok od posledního dne zmeškané lhůty. Běh této lhůty tak začal dne 4. 8. 2014 a skončil dne 4. 8. 2015. Po tomto datu již nelze navrácení lhůty v předešlém stavu povolit. Žádost žalobce ze dne 2. 11. 2016 tak byla podána po uplynutí objektivní lhůty a jako taková je nepřipustným podáním, a proto mělo být řízení dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. a) daňového řádu zastaveno. K názoru žalobce, že lhůta po podání žádosti o prominutí daně z převodu nemovitostí počala běžet dne 24. 2. 2016, tj. den po právní moci civilních rozsudků, žalovaný uvedl, že na odstoupení od smlouvy a na podání žádosti neměla právní moc těchto rozsudků vliv, neboť tyto pouze určují, komu svědčí vlastnické právo; mají pouze deklaratorní povahu. Ostatně i Obvodní soud pro Prahu 9 ve svém rozsudku uvedl, že k perfektnosti odstoupení od smlouvy není třeba ani souhlasu adresáta, ani rozhodnutí soudu. Předmětná kupní smlouva tedy zanikla dne 23. 1. 2013 v důsledku odstoupení od smlouvy ze strany žalobce. Vlastnické právo svědčí žalobci na základě odstoupení od smlouvy, nikoliv na základě rozhodnutí soudu.

- [28] Žalovaný dále v odůvodnění uvedl, že žalobce důvod zmeškání lhůty spatřuje v čekání na právní moc civilních rozsudků. Tato nastala dne 23. 2. 2016, subjektivní lhůta o délce 15 dní by tak začala běžet dne 24. 2. 2016 a uplynula by dne 9. 3. 2016. Žalobce tak žádost o navrácení lhůty v předešlý stav nepodal ani v zákonem stanovené subjektivní lhůtě. Konstatoval, že objektivní lhůta může dle předmětného ustanovení daňového řádu skutečně skončit dříve, než by subjektivní lhůta vůbec začala běžet. Určení počátku běhu subjektivní lhůty je totiž fakticky závislé na subjektivním pohledu žadatele (žalobce), který rozhoduje o tom, o jaké důvody svou žádost opře. Dále uvedl, že skutečnost, že žalobce spatřuje pominutí důvodu zmeškání lhůty v čekání na zjištění, že nebylo podáno dovolání, se objevila poprvé až v jeho vyjádření ze dne 2. 8. 2017. K tomuto rozporu žalovaný uvedl, že není podstatný, neboť objektivní lhůta uplynula dříve.
- [29] Dále žalovaný uvedl, že tvrzení, že v čekání žalobce na právní moc rozsudků nespátřuje závažný důvod ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 daňového řádu, uvedl, že toto konstatoval pro úplnost a nad rámec seznámení žalobce se svým odlišným právním názorem. Tato tvrzení nemá dle žalovaného žádný vliv na to, že řízení mělo být zastaveno. Dále pak uvedl, že nemohl na daný případ aplikovat okolnosti zvláštního zřetele dle o.s.ř., neboť předpis není v daném případě aplikovatelný. Dále žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že v rozhodnutí o odvolání není povinen jednotlivě vypořádat každou námitku či dokonce větu nebo slovo, které odvolatel uvede ve svém odvolání. Rovněž konstatoval, že v daném případě není aplikovatelné ustanovení § 148 odst. 4 písm. b) a c) daňového řádu, na které poukazoval žalobce ve své žádosti, neboť předmětem řízení nebyla otázka uplynutí lhůty pro stanovení daně.
- [30] Žalovaný dále uvedl, že správce daně postupoval správně, pokud na daný případ aplikoval zákon č. 357/1992 Sb. K porušení poučovací zásady žalovaný uvedl, že v daném případě učinil úkon žalobce, nikoliv správce daně. Nelze tak hovořit o povinnosti poučení tížící správce daně. K zaplacení správního poplatku pak žalovaný uvedl, že správce daně měl žalobce skutečně k zaplacení tohoto poplatku vyzvat, neboť přijetí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav dle položky 1 odst. 1 písm. a) přílohy zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podléhá správnímu poplatku ve výši 300 Kč. Toto pochybení však jde k tíži správce daně, žalobcova práva tím nebyla dotčena. Dále uvedl, že na zahájení řízení nemá zaplacení poplatku žádný vliv.
- [31] K poznámce spornosti žalovaný uvedl, že žalobce nespecifikoval, jakou informační povinnost vůči správci daně měla tato nahrazovat. Katastrální zákon, daňový řád ani jiný právní předpis nestanoví, že poznámka spornosti zápisu je považována za podání žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Dále konstatoval, že nebylo zjištěno, že by správce daně v daném případě porušil zásadu rychlosti.
- [32] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [33] Podle ustanovení § 37 daňového řádu: „(1) *Osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav.*“

(2) *Správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí.*

(3) *Žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty.*

(4) *Navrácení lhůty v předešlý stav nelze povolit, pokud od posledního dne zmeškané lhůty uplynul více než 1 rok, nebo pokud jde o lhůtu*

a) pro stanovení daně,

b) pro placení daně, nebo

c) pro podání daňového tvrzení.

(5) *V případě, že je žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav vyhověno, rozhodnutí se neodůvodňuje.“*

[34] Podle ustanovení § 259 odst. 1 téhož zákona: *„Pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.“*

[35] Podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb.: *„Generální finanční ředitelství na žádost daňového subjektu nebo na základě podnětu ručitele z moci úřední daň z převodu nemovitostí nebo daň darovací promíne v případě odstoupení od smlouvy, vrácení daru pro vady, nebo zrušení rozhodnutí o vyvlastnění, pokud k nim dojde ve lhůtě 3 let*

a) ode dne vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí,

b) ode dne nabytí účinnosti smlouvy o úplatném či bezúplatném převodu nemovitostí, které nejsou předmětem evidence v katastru nemovitostí,

c) ode dne bezúplatného nabytí movité věci,

d) ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyvlastnění

a daňový subjekt požádá o prominutí daně nebo ručitel podá podnět Generálnímu finančnímu ředitelství nejpozději do 3 let ode dne, kdy nastanou skutečnosti uvedené v písmenech a) až d); je-li vedeno řízení z podnětu ručitele, je příjemcem rozhodnutí daňový subjekt i ručitel.“

[36] Podle ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona: *„Předmětem daně z převodu nemovitostí je rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy a převod vlastnictví k nemovitostem na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva nebo přechod vlastnictví k nemovitostem v souvislosti s postoupením pohledávky.“*

[37] Podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu: *„Správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání.“*

[38] Žalobce v podané žalobě namítal, že žádost o navrácení lhůty podal včas, neboť počátek běhu lhůty se odvíjí od právní moci civilních rozsudků (dne 23. 2. 2016), které potvrdily platnost a účinnost odstoupení žalobce od kupní smlouvy. Namítal, že důvod zmeškání lhůty pominul až dne 1. 11. 2016, kdy se s jistotou dozvěděl, že žalovaná v civilních věcech nepodala dovolání. Konstatoval, že subjektivní lhůta uplynula dne 16. 11. 2016, a objektivní lhůta skončila dne 23. 2. 2017.

[39] Soud uvádí, že dovolávat se institutu podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o 357/1992 Sb. může poplatník za uvedených podmínek, pokud k odstoupení od smlouvy dojde ve lhůtě 3 let ode dne vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí, a zároveň daňový subjekt žádost o prominutí daně podá. V případě žalobce došlo ke vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí dne 2. 8. 2011, takže lhůta pro odstoupení od smlouvy a podání žádosti začala běžet ode dne 3. 8. 2011 a uplynula dne 3. 8. 2014. V této

lhůtě tedy mělo dojít jak k odstoupení od smlouvy, tak k podání žádosti o prominutí daně. Žalobce odstoupil od kupní smlouvy dne 20. 1. 2013, k platnému doručení došlo dne 23. 1. 2013. Odstoupení od smlouvy tedy bylo učiněno ve vymezené tříleté lhůtě a první podmínka byla splněna. Žalobce si však ve lhůtě žádost o prominutí daně z převodu nemovitostí nepodal (resp. z ničeho neplyne, že by se tak stalo), takže druhá podmínka splněna bez důvodu nebyla.

[40] Z uvedeného přehledu věci vyplývá, že běh objektivní lhůty dle ustanovení § 37 odst. 4 daňového řádu počal dne 4. 8. 2014 a skončil dne 4. 8. 2015. Po tomto datu již nelze navrácení lhůty v předešlý stav povolit, a podal-li žalobce svou žádost o navrácení lhůty dne 2. 11. 2016, učinil tak zjevně opožděně (po uplynutí objektivní lhůty).

[41] Dle soudu nemohla mít na odstoupení od smlouvy a na podání žádosti o prominutí daně vliv právní moc předmětných civilních rozsudků, neboť tyto mají povahu deklaratorního rozhodnutí, neměly tak jakýkoliv vliv na účinnost odstoupení od smlouvy a na existenci vlastnického práva žalobce. I Obvodní soud pro Prahu 9 ve svém rozsudku ve druhém odstavci na str. 5 uvedl, že k perfektnosti odstoupení od smlouvy není třeba ani souhlasu adresáta, ani rozhodnutí soudu. Kupní smlouva tak zanikla dne 23. 1. 2013 v důsledku odstoupení od smlouvy ze strany žalobce, jemuž vlastnické právo svědčí na základě odstoupení od smlouvy, nikoliv na základě rozhodnutí soudu.

[42] V rámci tohoto je pak nutno shrnout, že v nyní posuzovaném případě se dovolával žalobce odstoupení od smlouvy, což byl i důvod pro vydání rozsudku v občanském soudním řízení. O tom, že ze strany žalobce došlo k odstoupení od kupní smlouvy, která se stala podkladem pro zápis do katastru nemovitostí, byl správce daně informován až v žádosti o prominutí daně ze dne 2. 11. 2016, tedy v době, kdy od původně podaného daňového přiznání uplynulo více jak 4 roky (1. 2. 2012), resp. od 2. 8. 2011, kdy došlo ke vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí. Jak bylo zdůrazněno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č.j. 2 Afs 94/21004-54: *„Jestliže žalobce v daňovém řízení před odvolacím orgánem namítal, že možná není a nikdy nebyl vlastníkem nemovitostí, jejichž převod měl být předmětem daně z převodu nemovitostí, neboť smlouva, která měla být závazkověprávním podkladem převodu vlastnického práva, je absolutně neplatná, měl se správní orgán touto námitkou věcně zabývat a vypořádat se s ní“*. To však nedopadá na právě posuzovaný případ, neboť žalobce se v době řízení o stanovení daně něčeho takového nedovolával.

[43] Pokud žalobce uváděl, že běh lhůty započal nejdříve ode dne 24. 2. 2016 a skončil dnem 24. 2. 2017 (den po právní moci rozsudků), pak žalobce běh lhůty odvozuje od skutečnosti, která není zákonným způsobem upravena – počátek běhu lhůty zákon nepočítá od rozhodnutí soudu o určovací žalobě týkající se vlastnického práva, ale od právních účinků vkladu do katastru nemovitostí. Je pak nutné uvést, že důvodem určovací žaloby byl právní úkon žalobce, jímž bylo odstoupení od kupní smlouvy, k němuž došlo již dne 20. 1. 2013, tedy v době, kdy žalobce mohl podat žádost podle ustanovení § 25 zákona o 357/1992 Sb., neboť zákon tuto žádost podmiňuje nikoliv rozhodnutím soudu o vlastnickém právu, ale odstoupením od smlouvy.

[44] K výkladu ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. pak lze v podrobnostech odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2006, č.j. 2 Afs 151/2005-59.

[45] K subjektivní lhůtě dle ustanovení § 37 odst. 3 daňového řádu soud uvádí, že žalobce ve své žádosti spatřoval důvod zmeškání v čekání na právní moc uvedených civilních rozsudků.

Ta nastala dne 23. 2. 2016, subjektivní lhůta tak uplynula dne 9. 3. 2016, avšak žádost o navrácení lhůty v předešlý stav byla podána až dne 2. 11. 2016. Žalobce však v průběhu řízení uvedl, že důvodem pro zmeškání bylo čekání na to, zda žalovaná v civilních věcech podala odvolání, což najisto zjistil až dne 1. 11. 2016, a proto podal dne 2. 11. 2016 předmětnou žádost. Jakkoli soud považuje tato měnící se tvrzení žalobce za účelová, tak musí konstatovat, že stanovení subjektivní lhůty vždy závisí na vnitřním přesvědčení žadatele, neboť taková je povaha této lhůty. I za situace, kdy by soud přistoupil na subjektivní tvrzení a přesvědčení žalobce, že důvod zmeškání odpadl až dne 1. 11. 2016, tak by sice za takového stavu byla splněna lhůta subjektivní (k podání žádosti došlo dne 2. 11. 2016), avšak podmínkou pro projednání žádosti je její podání v obou lhůtách, avšak objektivní lhůta prokazatelně v daném případě splněna nebyla, jak bylo konstatováno výše.

[46] Tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.

[47] Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela pominul jeho podání ze dne 12. 8. 2017 a nesprávně posoudil podání ze dne 2. 8. 2017.

[48] Soud k této námitce považuje nejprve stručně zopakovat průběh správního řízení. Správce daně rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016 zamítl žádost žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný však dospěl k závěru, že správce daně neměl o žádosti žalobce rozhodovat meritorně, ale řízení mělo být zastaveno podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť nebyly dodrženy lhůty pro podání předmětné žádosti. Proto žalovaný výzvou ze dne 17. 7. 2017 seznámil žalobce s tímto odlišným právním názorem v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu.

[49] Soud dospěl k závěru, že tento procesní postup byl možný, když odlišný právní názor odvolacího orgánu byl žalobci sdělen a žalobce měl možnost se bránit a vyjádřit se k němu. Postup žalovaného tak nebyl v tomto směru nezákonný.

[50] Stejně tak soud nedospěl k závěru, že by žalovaný pochybil v tom, že by se nezabýval některým z žalobcových podání, resp. obecně řečeno žalobcovými námitkami a argumenty. Je sice pravdou, což sám žalovaný uznal ve svém písemném vyjádření k podané žalobě, že podání ze dne 12. 8. 2017 označené jako „Doplnění“, nebylo v textu napadeného rozhodnutí vůbec zmíněno, a to z toho důvodu, že došlo žalovanému v době, kdy již bylo napadené rozhodnutí ve výpravně, nicméně soud dospěl k závěru, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Soud vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že ne každá vada správního řízení musí mít za následek zrušení vydaného rozhodnutí. Musí se jednat o takovou vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č.j. 2 As 60/2011-101).

[51] V daném případě tato vada řízení nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí proto, že v podání ze dne 12. 8. 2017 žalobce neuplatnil žádné nové relevantní námitky a argumenty, které by již dříve neuplatnil ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebo ve svém vyjádření k odlišnému právnímu názoru odvolacího orgánu. V podání ze dne 12. 8. 2017 totiž žalobce pouze opětovně namítal porušení zásady rychlosti, upozorňoval na vady řízení v souvislosti s ne/zaplacením správního poplatku, dovozoval s odkazem na ustanovení § 547 občanského zákoníku bezdůvodné obohacení a opět uvedl několik odkazů na judikaturu. Žalovaný se všemi těmito námitkami v napadeném rozhodnutí zabýval, resp. námitkou týkající se bezdůvodného obohacení nikoliv, ale jelikož ta je v tomto typu řízení naprosto irelevantní, jak bude vysvětleno

soudem dále, tak soud nepovažuje opomenutí této námitky za jakkoliv podstatné. Námitky týkající se placení správního poplatku žalovaný vypořádal v bodu 40 napadeného rozhodnutí, námitky týkající se porušení zásady rychlosti pak vypořádal v bodu 43. Žalobcem odkazovanou judikaturu pak žalovaný komentoval průběžně v celém rozhodnutí.

- [52] Soud tak dospěl k závěru, že práva žalobce nemohla být opomenutím podání ze dne 12. 8. 2017 jakkoliv dotčena či zkrácena, neboť v tomto podání obsažené námitky byly žalovaným vypořádány. Především však žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle vypořádal zcela klíčové námitky žalobce směřující do objektivní a subjektivní lhůty (viz výše), a to v bodech 20 až 32 napadeného rozhodnutí.
- [53] Soud rovněž dospěl k závěru, že žalovaný posoudil podání žalobce ze dne 2. 8. 2017 v souladu s ustanovením § 70 odst. 2 daňového řádu, neboť z obsahu tohoto podání nijak nevyplývá, že by se jednalo o stížnost.
- [54] Soud pak ve shodě s žalovaným dodává, že správní orgány ani soud skutečně nemusí vypořádávat každou jednotlivou větu a každý argument vznesený žalobcem (účastníkem správního řízení). Ostatně i proto zdejší soud uvádí, že s přihlédnutím k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval městský soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č.j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č.j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- [55] Tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
- [56] Žalobce dále namítal obecnost a bezpředmětnost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč čekání na právní moc uvedených rozsudků nepovažuje za závažný důvod. Dále pak se pak žalovaný dle žalobce nevypořádal se všemi navrženými důkazy, neumožnil mu je navrhnout ani doplnit; a nerespektoval na daný případ přílehlající judikáty.
- [57] Soud k této námitce uvádí, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný se posuzováním závažného důvodu skutečně nezabýval, a to zcela logicky, neboť v případě, že byla žádost o navrácení lhůty v předešlý stav učiněna po zákonem stanovené lhůtě, nebylo důvodné a hospodárné v napadeném rozhodnutí tento závažný důvod (tj. dle žalobce čekání na právní moc civilních rozsudků) posuzovat, neboť zákon v takové situaci ani nepřipouští vyhovění žádosti, když již lhůty uplynuly. Uplynuly-li předmětné lhůty, tak by bylo dle soudu nadbytečné tento závažný důvod, jako další podmínku pro vyhovění žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, posuzovat.
- [58] K obecným námitkám žalobce týkající se dokazování soud v obecnosti uvádí, že žalobce nijak nespecifikoval důkazy, které mu bylo znemožněno navrhnout, naopak dle obsahu spisu je zřejmé, že žalobce měl dostatek času a prostoru navrhnout důkazy. Rovněž pak nekonkretizoval, které relevantní důkazy žalovaný pominul, stejně tak, kterou judikaturu žalovaný nezohlednil.
- [59] Soud tak ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

- [60] Žalobce dále namítal, že v jeho případě vyměřená daň ve výši 111.885 Kč, která je v dispozici správce daně, je nejpozději ode dne 2. 11. 2016 přeplatkem na dani, popř. bezdůvodným obohacením dle občanského zákoníku.
- [61] K této námitce soud uvádí, že posouzení otázky, zda žalobci vznikl přeplatek na dani, či zda došlo k bezdůvodnému obohacení, nebylo v daném případě vůbec předmětem řízení, neboť to není z hlediska rozhodování žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav relevantní. Tyto otázky řeší jiné instrumenty daňového řádu. Resp. o bezdůvodném obohacení nelze v daném případě hovořit vůbec, neboť odkazovaná ustanovení občanského zákoníku nejsou v dané věci vůbec aplikovatelná, protože žalobce (daňový subjekt) a správce daně mezi sebou nemají soukromoprávní vztah, ze kterého by vůbec toto případné bezdůvodné obohacení mohlo vzniknout.
- [62] Z toho důvodu ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.
- [63] Žalobce s odkazem na ustanovení § 177 daňového řádu dále namítal, že je povinností žalovaného aplikovat zákon o.s.ř., který stejně jako občanský zákoník označil za právní předpis vyšší právní síly, než je daňový řád.
- [64] Soud předně považuje za vhodné vyvrátit argument žalobce, že v případě o.s.ř. nebo občanského zákoníku se jedná o právní předpis vyšší právní síly, než je daňový řád. Tyto právní předpisy mají stejnou právní sílu, jsou pouze v některých otázkách vzájemně provázané. Je tomu tak např. v případě ustanovení § 177 daňového řádu, které ve vztahu k daňové exekuci stanoví zásadu, že nestanoví-li tento zákon (daňový řád) jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu. Z toho tak zároveň vyplývá, proč se na daný případ nemohl skrze ustanovení § 177 daňového řádu aplikovat o.s.ř., neboť předmětem řízení nebyla daňová exekuce. Okolnosti zvláštního zřetele dle o.s.ř. tak nemohly být v daném případě aplikovány. Pro přehled věci pak soud uvádí, že stejně tak nemohlo být v dané věci aplikováno ustanovení § 148 odst. 4 písm. b) a c) daňového řádu, na které odkazoval žalobce již ve své žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, neboť toto ustanovení jednak dopadá na lhůty pro stanovení daně, které vůbec v řízení posuzovány nebyly, a jednak dle ustanovení § 37 odst. 4 písm. a) daňového řádu navrácení lhůty v předešlý stav vůbec nelze povolit, pokud jde o lhůtu pro stanovení daně.
- [65] Z těchto důvodů soud neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.
- [66] Žalobce dále namítal, že nebyl žalovaným poučen ohledně dispoziční zásady ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav.
- [67] K této námitce soud jen stručně uvádí, že žalovaný poskytoval žalobci veškeré možné poučení, které si lze v daném případě představit. V této souvislosti nelze hovořit o poučovací povinnosti v tom smyslu, že by žalovaný nebo správce daně musely účastníky řízení poučovat o jejich vlastních úkonech. Jinými slovy – podal-li žalobce žádost o navrácení lhůty v předešlý stav, bylo na něm, aby k této žádosti doložil cokoli, co by uznal za vhodné. Tato námitka tak není důvodná.
- [68] Dále pak namítal, že vzhledem k tomu, že nebyl správcem daně vyzván k zaplacení správního poplatku, tak nemohlo být řízení zahájeno, natož pak zastaveno. Toto pochybení jde k tíži správci daně.
- [69] Soud uvádí, že je skutečně pravdou, že v daném případě nebyl žalobce správcem daně vyzván k zaplacení správního poplatku, nicméně tato vada nemohla mít na zahájení řízení o žalobcově žádosti, jakož ani na zákonnost vydaného rozhodnutí jakýkoliv vliv. Platí

totiž, že dle ustanovení § 91 odst. 1 daňového řádu, je „řízení je zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první podání ve věci učiněné osobou zúčastněnou na správě daní, nebo dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.“ K zahájení řízení tak došlo prvním podáním žalobce dne 2. 11. 2016, a to bez ohledu na to, zda byl k zaplacení správního poplatku vyzván a zda byl poplatek zaplacen. Předmětné řízení tedy bylo zahájeno v souladu se zákonem (prvním podáním žalobce) a pravomocně ukončeno vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

[70] Ani tato žalobní námitka tak není dle soudu důvodná.

[71] V dalším žalobním bodu uvedl, že v katastru nemovitostí byla zapsána poznámka spornosti, přičemž upozornil na to, že nikdy neuváděl, že by poznámka spornosti měla být žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav. Dále pak namítal porušení zásady rychlosti, neboť postoupení odvolání odvolacímu orgánu ve lhůtě 3 měsíců není přiměřené.

[72] K námitce týkající se poznámky spornosti soud dospěl k závěru, že tato je při rozhodování o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav irelevantní, a nemůže mít vliv na včasnost podání předmětné žádosti. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný svým tvrzením reagoval pouze na argument žalobce, který tvrdil, že poznámkou spornosti zápisu v katastru byla nahrazena jeho informační povinnost vůči správci daně, který si může jako orgán veřejné moci tuto skutečnost zjistit sám. Proto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nespecifikoval, jakou informační povinnost vůči správci daně měla tato nahrazovat, přičemž katastrální zákon, daňový řád ani jiný právní předpis nestanoví, že poznámka spornosti zápisu je považována za podání žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. S těmito závěry žalovaného nezbylo soudu než se ztotožnit.

[73] K námitce ohledně nepřiměřenosti lhůty k postoupení odvolání soud uvádí, že je sice pravdou, že odvolání bylo odvolacímu orgánu postoupeno poměrně pozdě, nicméně platí zásada, že lhůty pro vydání rozhodnutí, resp. pro postoupení odvolání jsou lhůtami procesními, na jejichž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva, a tyto lhůty nelze vracet ani prominout, procesní lhůty jsou lhůty stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu., zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Lhůta pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Porušení lhůty může být titulem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k jiným řízením (podání žaloby proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s. nebo žaloby zásahové dle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s.). Soud tak konstatuje, že délka řízení (resp. pozdější postoupení odvolání odvolacímu orgánu) ale sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[74] Proto ani tuto žalobní námitky neshledal důvodnými.

[75] Soud závěrem považuje za vhodné konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně patrné, z jakého důvodu nebylo vyhověno žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý

stav, resp. proč bylo řízení o této žádosti zastaveno, jakými úvahami se při svém rozhodování žalovaný řídil, a to včetně odkazů na příslušná zákonná ustanovení a judikaturu, a jakým způsobem posoudil námitky žalobce.

- [76] Je tak nutné z tohoto důvodu odmítnout názor žalobce, že by se správce daně některými jeho námitkami nezabýval, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o opaku. Pokud toto odůvodnění nekonvenuje právnímu názoru žalobce, neznamená to, že by se žalovaný k námitkám žalobce nevyjádřil, ale skutečnost, že je žalovaný posoudil jinak. Žalovaný velmi detailně rozebral, od jakého okamžiku se počítá lhůta pro úspěšné uplatnění žádosti o prominutí daně podle ustanovení § 25 zákona č. 357/1992 Sb., resp. pro úspěšné uplatnění žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav dle ustanovení § 37 daňového řádu.
- [77] S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když opožděnou žádost o navrácení lhůty v předešlý stav posoudily jako zjevně právně nepřipustné podání podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, a řízení o žádosti proto zastavily.
- [78] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [79] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu